

**Diasporic
Literature
2011**

Ο Αντώνης Πάβλοβιτς και η ανθρώπινη φύση

Γιώργος Νικολόπουλος 1ο βραβείο στο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό του Καφερείου των Ιδεών (2009) διάκριση στο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό του Δήμου Βέροιας (2009) διάκριση στο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό του Συλλόγου Βιβλιόφιλων Έδεσσας (2010) Μια βροχερή φθινοπωριάτικη μέρα του Οχτώβρη, ο Αντώνης Πάβλοβιτς Τσερένκωβ, γραμματέας τρίτου βαθμού, ο Σεμίον Σεμιόνιτς Τσέχωβ, γιατρός, ο Σεργκέι Ιβάνιτς Βολόσιν, λοχαγός του Ιππικού, και ο Ιβάν Κιρίλοβιτς Τιχόνωβ, ταχυδρομικός διευθυντής, ... Continue reading →

Ξαπλωμένος σε χειρουργικό τραπέζι...

Γιώργος Νικολόπουλος Ξαπλωμένος σε χειρουργικό τραπέζι παλεύω με τον εαυτό μου Είμαι εδώ, είμαι αλλού;/Η μήπως, είμαι παντού;/Ο χρόνος κυλάει σαν υδράργυρος./Φευγαλέες σκέψεις με διαπερνούν./Μια τελευταία: Ζω; «Εσωτερική αναζήτηση» «Και οι άλλοι;» ρώτησες. «Τι κάνουν οι άλλοι;»//«Οργώνουμε», σου απάντησαν. «Σπέρνουμε. Θεριζουμε. Γυρίζουμε τη μυλόπετρα. Μέχρι το επόμενο πρωί. Και πάλι οργώνουμε. Σπέρνουμε. Θεριζουμε. (...) Μέχρι ... Continue reading →

Σαν πέφτει το δείλι

Γιώργος Νικολόπουλος Κρυφά σταματάμε σαν πέφτει το δείλι, οκνοί στρατοκόποι στη μέση του δρόμου. Στεκόμαστ' εδώ, με σφιγμένα τα χείλη, εκπρόσωποι σάπιοι ασήμαντου νόμου. Οκνοί στρατοκόποι, στη μέση του δρόμου... Κι' οι άλλοι περνούν με γερμένο κεφάλι (εκπρόσωποι - σάπιοι - ασήμαντου νόμου) 'μα είμαστε ίδιοι κι' εμείς και οι άλλοι. Κι' οι άλλοι περνούν με γερμένο κεφάλι, διαβάτες σκυφτοί ... Continue reading →

Επανάσταση

Γιώργος Νικολόπουλος Κάθε μέρα χτυπούσες την πόρτα του μεγάλου πύργου και κανείς δε σου άνοιγε. Κάθε μέρα σε ρώταγε ο φύλακας «Τι θέλεις;» κι' εσύ αποκρινόσουν «Ήρθα να δω τους άρχοντες» κι' εκείνος έλεγε «Κανείς δεν επιτρέπεται να δει τους άρχοντες» κι' εσύ του απαντούσες «Κάποια μέρα, κάποια μέρα θα ξεσπάσει η επανάσταση και τότε αυτό το κάστρο θα γκρεμιστεί ... Continue reading →

Το τραγούδι του ανέμου

Το νησί είχες αφήσει στον καιρό του πολέμου λησμονιά προσπαθούσες να βρεις, μα του κάκου πάντα σ' έφερνε πίσω το τραγούδι του ανέμου να μιλήσεις φοβόσουν - τώρα σώπα και άκου! Continue reading →

“Πλύνε τα Δόντια σου”, Είπες

Γιώργος Νικολόπουλος «Πλύνε τα δόντια σου», είπες. «Με την καινούργια μας αστραφτερή οδοντόκρεμα, με ενεργό φθόριο και οξειδίο τιτανίου, που θα τα κάνει να γυαλίζουν σαν καθρέφτες. Λούσε τα μαλλιά σου. Με το υπέροχο σαπούνι με άρωμα αμύγδαλου, φασκόμηλου και άγριας λεβάντας, για να γίνουν πλούσια, πυκνά και στιλπνά. Άλειψε το κορμί σου, με το νέο συναρπαστικό αφρόλουτρο με βότανα, ... Continue reading →

Οι Άλλοι

Γιώργος Νικολόπουλος «Και οι άλλοι;» ρώτησες. «Τι κάνουν οι άλλοι;» «Οργώνουμε», σου απάντησαν. «Σπέρνουμε. Θεριζουμε. Γυρίζουμε τη μυλόπετρα. Μέχρι το επόμενο πρωί. Και πάλι οργώνουμε. Σπέρνουμε. Θεριζουμε. Γυρίζουμε τη μυλόπετρα. Μέχρι το επόμενο πρωί. Και πάλι. Μέχρι το επόμενο πρωί. Μέχρι το πρωί. Μέχρι το τελευταίο πρωί». Χαμογέλασες ικανοποιημένος. «Προπαντός, να μην ξεχνάνε τη μυλόπετρα», μου είπες. «Αυτό να τους ... Continue reading →

Το Τελευταίο Ταξίδι

Γιώργος Νικολόπουλος Ακούω, σφυρίζεις τρεις φορές, απ' το λιμάνι βγαίνεις, | μεσ' στην ομίχλη πρόβαλαν τα φώτα σου θαμπά. Ανταριασμένη θάλασσα, τη σκίζεις σα δελφίνη, η πλήρη σου περήφανη τα κύματ' αψηφά. Ο καπετάνιος στέκεται ορθός στην τιμονιέρα, βαστάει το τιμπούκι μεσ' στα δόντια του σφιχτά. Ολούθε μαύρος ουρανός, ούτ' ένα αστέρι φέγγει, ορθώνονται τα κύματα αλλόκοτα θεριά. Μονάχα το ναυτόπουλο ... Continue reading →

Έχτισες το Σπίτι σου...

Γιώργος Νικολόπουλος Έπαινοι στους διαγωνισμούς του Δήμου Χορτιάτη, του λογοτεχνικού συλλόγου "Ιδεόπνοον" και της Εταιρείας Συγγραφέων Λογοτεχνών Ευρώπης για το 2010 Έχτισες το σπίτι σου γερό, από πέτρα. Ήρθαν και σου το γκρέμισαν. Έχτισες το σπίτι σου πρόχειρα, από λάσπη και κλαριά. Το γκρέμισαν κι' αυτό. Έχτισες το σπίτι σου από ξύλο. Ήρθαν και το έκαψαν. Έχτισες σπίτια από τούβλα, ... Continue reading →

Μόνος (Στην Πόλη Που Ποτέ Δεν Κοιμάται)

Γιώργος Νικολόπουλος Φωνάζεις μα η φωνή σου δεν ακούγεται Ψάχνεις στον καθρέφτη ένα πρόσωπο που να σου μοιάζει Κλειστά μάτια, κλειστές φτερούγες, κλειστά παράθυρα, κλειστός ουρανός Η πόλη που ποτέ δεν κοιμάται Φωνάζεις, πάλι μα η φωνή σου δεν ακούγεται Ψάχνεις στον καθρέφτη ένα πρόσωπο που να σου μοιάζει © Γιώργος Νικολόπουλος

Αλίκη

Γιώργος Νικολόπουλος Επιστροφή στη χώρα των θαυμάτων. Χάρτινα φτερά στους ώμους. «Μη φεύγεις, Αλίκη». Ή, μάλλον, όχι. «Μη γυρίσεις. Ποτέ μη γυρίσεις». Βιώνοντας την αίσθηση της απώλειας. Μικρές, μεγάλες χαρές. Το ποτάμι πλαταίνει, πλησιάζοντας στις εκβολές του. Ο καιρός της επιστροφής, μήπως...; Ή ίσως, «Όχι, είναι ακόμη ανεπίτρεπτο»... Προσομοιώνοντας τις στιγμές με... «στάχτες»; Πολύ φοβάμαι πως η επιστροφή, τελικά, ματαιώνεται. ... Continue reading →

Στον Κόσμο των Άστρων

Γιώργος Νικολόπουλος έπαινος στο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό της Ε.Λ.Β.Ε. (2009) Σήκωνες το κεφάλι και κοίταγες την αστροσκέπαστη νύχτα μεταξένια μαγική νύχτα, στολισμένη με μυριάδες λαμπυρισμούς πυγολαμπίδες του ουρανού, στολίδια στο στερέωμα, μάτια του αιθέρα, κουκίδες μέσα στο σκοτάδι και φώναζες: «ουράνια σκόνη, ουράνια λιβάδια, ουράνια πλάσματα, κάποια μέρα, κάποια μέρα κι' εγώ θα σας συναντήσω στον κόσμο των άστρων δεν υπάρχει σκοτάδι ... Continue reading →

Τέλος και Αρχή

Καθώς μια χρονιά φεύγει και μια καινούργια έρχεται, ένα ποίημα για τον παλιό κόσμο, τον καινούργιο κόσμο, και Εκείνον που Παρατηρεί και Περιμένει... Continue reading →

Ο βασιλιάς Κλο

Γιώργος Νικολόπουλος 1ο βραβείο στο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό του Καφερείου των Ιδεών (2009) Ο βασιλιάς Γκρισάρ ο Β' φοράει τον πορφύρο του το μανδύα, το χρυσοκέντητο με τα χίλια πλουμίδια τη χρυσαφένια του κορώνα στο κεφάλι, κρατάει το σκήπτρο του στο χέρι Ο βασιλιάς Κλο μ' ένα τριμμένο, ξεθωριασμένο πανωφόρι κι' ένα βρώμικο σκούφο στα γκρίζα του μαλλιά Βασιλιά Κλο, η φήμη απαιτεί ... Continue reading →

Άγνωστος Στρατιώτης

Γιώργος Νικολόπουλος 1ο βραβείο στο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό του Καφερείου των Ιδεών (2009) Κάνανε τη νύχτα μέρα. Τα πολυβόλα. Στο Εκατερίνεμπουργκ. Στο αναθεματισμένο Εκατερίνεμπουργκ... Στη Μεγάλη Πορεία. «Μεγάλη Πορεία» την ονόμασαν, οι ηλίθιοι... Ήτανε σφαγή, κύριέ μου. Μακελειό. Βαδίζαμε και μας θέριζαν τα πολυβόλα. Εκεί ο Βολόντια έχασε τα πόδια του. Καημένε Βολόντια... Εκεί ο Γκρίσα, ο Γκρίσα κύριέ μου, έφαγε ... Continue reading →

Στην Άκρη της Σκάλας

Γιώργος Νικολόπουλος Αριστείο στο Διεθνή Λογοτεχνικό Διαγωνισμό του περιοδικού Κελαινώ και του Λογοτεχνικού Ομίλου Εάστερον Στάθηκε στην άκρη της σκάλας κοίταξε πίσω δίστασε επέστρεψε έκλεισε την πόρτα κλείδωσε καλά την πόρτα και πάλι Στάθηκε στην άκρη της σκάλας κοίταξε πίσω δίστασε επέστρεψε έκλεισε την πόρτα κλείδωσε καλά την πόρτα ένα βήμα, δύο βήματα και πάλι ένα βήμα, δύο βήματα Ίσως κάποτε ... Continue reading →

Μαζί

Γιώργος Νικολόπουλος Αριστείο στο Διεθνή Λογοτεχνικό Διαγωνισμό του περιοδικού Κελαινώ και του Λογοτεχνικού Ομίλου Εάστερον Σκίζαμε τα κύματα με φτερωτές, γυάλινες βάρκες πάνω από την πικρή, πράσινη θάλασσα πάνω από τα σύνορα της έρημης χώρας Κι' ήτανε τέτοια η γαλήνη του πρωινού που νιώθαμε σαν αυτό να ήταν το τελευταίο ταξίδι το πιο όμορφο ταξίδι που κάναμε - ή θα κάναμε ... Continue reading →

Burning Flowers (Vienna)

GEORGE NIKOLOPOULOS 1st Prize in the Literary Competition of Greek-Australian Cultural League, 2010 Night train to Vienna riding through the foggy countryside; outside the darkness and the rain, inside the shadow and the pain you've forgotten the fire but the flames still burn in the night so bright it has happened before so it can happen again. Burning flowers in ... Continue reading →

Η πίκρα του γυρισμού

Γιώργος Νικολόπουλος Αριστείο στο Διεθνή Λογοτεχνικό Διαγωνισμό του περιοδικού Κελαινώ και του Λογοτεχνικού Ομίλου Ξέστερον Ξένος στη χώρα που έζησες Κι' όταν κάποτε γύρισες στη χώρα που γεννήθηκες, πάλι ξένος Τίποτα δεν ήταν όπως το θυμόσουν Όλα ψεύτικα, χάρτινα, αδειανά Εκεί, και πάλι πίσω Σκέφτηκα: καμιά φορά δεν ταξίδεψες πέρα από τα σύννεφα Μα ποιο το όφελος; Κι' εκεί ξένος ... Continue reading →
